

**BLICHERNOTER indeholder:
Formanden har ordet**

Årets Boggave. Blicher: *Selvbiografi*
Ivan Z. Sørensen: At rejse er at skrive, H.C. Andersens Sveriges rejse
Bente Harbo: Referat af årsfest i Hofteatret i Teatermuseet

Blicher i begivenhedernes centrum
Peder Porse: Tale ved indvielsen af Blichers Mindelund i Lysgård 20.10.
De danske træer
Den danske maler Johannes Wilhjelm
Den danske højskolen fylder 175 år, Årbøger
Don Juan fra Det Kgl. Teater

Blicher-Selskabet har nu taget kontakt til Skamlingsbanke-Selskabet for at arbejde for, at der kunne rejses et lille minde for Blicher på Banken.

Foredrag om Blicher

Hvis man mangler et foredrag om Blicher, er der flere af Blicher-Selskabets bestyrelse der har en række foredrag om digteren på lager. Find tlf nr. på vores hjemmeside www.blicherselskabet.dk

Bestyrelsen for Blicher-Selskabet

Formand: Operasanger Erik Harbo
Næstformand: Chefkonsulent Peder Porse
Sekretær og kasserer: James Lerche
Høje Gladsaxe 11,2.tv. 2860 Søborg, tlf. 25533266

Skuespiller Paul Hüttel
Lektor Dorrit Færk Møller
Museumsinspektør Marianne G. Hougaard
Samlingschef Jesper Meyer Christensen
Provst Per Vibskov Nielsen
Lektor Ivan Z. Sørensen
Suppleanter:

Arkæolog Dorthe Kaldal
Cand. teol. Mads Jacob Iversen
Antal medl.: ca. 550 (320 husstande)
Medlemskab: Husstand 200 kr.
Udland 200 kr. Institutioner: 250 kr.
Danske Bank reg. 1551 4090780 el.
Giro-nr 409 0780

Blicher-Selskabets adresse:
Havelodden 64, 4000 Roskilde,
tlf. 46373920 / 23205119
Selskabets mail: erik.harbo@mail.dk
Blichernoter udgives 3 gange årligt,
redigeret af Erik Harbo
ISSN 1602-2742

Kommende arrangementer

Onsdag den 15. april kl. 19:00 Generalforsamling 2020

Søndag den 11. okt. 2020 Årsfest. Emne: Blicher og det slesvigske spørgsmål i anledning af genforeningen 1920

Noter datoerne allerede nu. Se hjemmesiden www.blicherselskabet.dk

BLICHERNOTER**MEDDELELSER FRA
BLICHER-SELKABET**

November 2019

Så skriver vi november og vore medlemmer ved, at de så også modtager årets boggave, som selskabet nu har vænnet dem til igennem de sidste 30 år. 30 år – så mange år er det siden, at jeg den 11. okt. 1989 overtog posten som formand for Blicher-Selskabet.

Da jeg havde siddet der i 25 år, som er et rundt tal, der nok er værd at fejre, var bestyrelsen så venlig at forære mig og min kone en smuk gave. Hun fortjente den i sandhed for hendes store arbejde med ikke blot at hjælpe til med at læse korrektur på formandens skrivelser, ved seminarer, generalforsamlinger og årsfester og bogførselsartikler og indlæg, altid uden at gøre vrøvl. I de sidste fem år har hun fortsat denne virksomhed, selvom hun måske gerne havde set, at jeg var blevet afløst som formand, og at vi ved den vundne frihed kunne tilbringe mere tid i det elskede syden (Italien), i haven, i vort sommerhus, men det skete ikke. Og som hun også sukende har sagt, hvad skulle du ellers lave. (Hun er ikke uvidende om de mange gøremål, der venter på mig).

Men mon ikke det skulle lykkes at etablere det fortsatte gode virke af Blicher-Selskabet med en forsat godt arbejdende be-

styrelse. Dagen vil jo komme, ingen er uundværlig, men indtil da svigter vi ikke vort arbejde for selskabet, for det er et herligt arbejde.

2019 har været et fredeligt år, hvor en række medlemmer af selskabets bestyrelse har foranstaltet et vellykket Blicher seminar i Thorning (80 deltagere) (tak til Marianne) – afholdt arrangementer i Herning og Thorning (tak til Jesper og Marianne) – deltaget i selskabets årsfest og ikke mindst det store arrangement i Lysgård (Peder), skrevet artikler: tak til bl.a. Ivan, Mads Jacob og Peder, styret vort regnskab (tak til James) men også tak til den øvrige bestyrelse, der har hængt på og støttet hvor de kunne, herunder Paul der netop den 20. nov. modtager Heibergselskabets pris og medalje. Og ikke mindst Dorrit, der sammen med sin gode kollega Mette har slidt med en ny bog om Blicher til brug i gymnasiet, og som BS yder et klækkeligt tilskud til (udkommer 2020).

I forhold til sidste år, hvor Blicher var klassikerdagens hovedperson og hvor hele vores bestyrelse var i gang, har det selvfølgelig givet et mindre arbejdspress. Nu venter kun det store Blicherarrangement på Refugiet i Løgumkloster, hvor også to fra selskabets bestyrelse medvirker, og som vil være afviklet, når I modtager dette blad.

Her fra mit skrivebord skal der lyde en tak til dem, der hjælper de tre gange om året, hvor her pakkes til den store guldmedalje, ikke mindst til vores herlige sekretær og kasserer og hans kone James og Gertrud, Flemming, Tove og Birgit.

Årets boggave Blicher: Selvbiografi

Det er ganske ejendommeligt, hvor forskelligt Blicher er blevet skildret gennem de 237 år siden hans fødsel. Mange har yndet at udstille hans liv og hans skrøbelighed og der er anstillet sammenligninger mellem hans liv og hans digterværk.

– De første skildringer tilbage i forrige århundrede hos Molbech, Nicolai Barfod, Tang Kristensen og Mads Lund og P.L. Møller omtaler ikke hans svagheder, men skriver om hans praktiske liv som præst, digter, jæger og hans deltagelse i samfundslivet med møderne på Himmelbjerg og andre offentlige arrangementer. Men i det 20. århundrede blev det interessant også at skrive om de mørkere sider i digterens liv. Hans glæde ved at tage del i et godt selskab og måske også glæden ved et godt glas. Det sidste har givet moderne forskere mulighed for at tegne et nyt ikke særligt flatterende billede af digteren.

Sidste århundredes store beskrivere af digteren: Jeppe Aakjær, Søren Vasegaard, Johannes Nørvig, Hans Poulsen og Knud Sørensen har hver deres indfaldsvinkel. Aakjærs store værk i tre bind gav for første gang adgang til at studere de mange efterladte artikler og breve og dette forsatte med udgivelsen af *Samlede Skrifter* fra 1920. Nørvig præsterede et stort værk, hvor han på næsten psykologisk vis skildrer digteren. Søren Vasegaard heftede sig ved en række mere specielle detaljer i sine bøger.

Det lykkedes for Knud Sørensen at samle alt dette i sin biografi i 1982 ved Blichers 200-årsdag, og han lagde stor vægt på samfundsborgeren. Som den første i landet var det Blicher, der åbnede

øjnene for det mørke Jylland, der strakte sig fra Skagen i Nord til Hamborg i syd. At lege turist i dette pragtfulde ensomme land med de mægtige skove ved Silkeborg, Vestkystens oprørte hav og de andre herlige steder var nu muligt for alle.

Nu kan man så læse Blichers egen *Selvbiografi* som vore medlemmer står med i hånden. Man kan forbavses over hans måde at gribe sagen an på, og det er i hvert fald en hel anden digter end den tidligere beskrevne. Det er en stolt digter, der giver os sine spændende oplevelser, og vi får her en beskrivelse af alverdens begivenheder i digterens fødeland, studier færdiggjort i rekordfart, Københavns bombardement 1807, i en utæt jolle over Storebælt, en original måde at hænge sig på, en drengs bekendtskab med Gud Amor, en røverhistorie og meget mere.

Vi må nok indrømme at vigtige perioder i hans liv forbigås, mens andre hændelser beskrives udførligt, som var det novellestof.

Han husker dog at nævne alle sine 10 børn, der alle overlevede ham. Det var på dette tidspunkt noget af en bedrift med den børnedødelighed der herskede, og det burde han nok have takket sin hustru Ernestine for.

Han husker også sine digterværker og slutter på profetisk vis beretningen inspireret af Himmelbjergmøderne med sine tanker om et kommende Danmark. Han nåede ikke at opleve Danmarks Riges Grundlov 1849, de mange højskoler, han var fortaler for, og det liberale Danmark med stemmeret til alle. Alt det der optog hans tanker de sidste 10 år af hans liv". (forts. s. 15...)

Julegaver til alle.

Blicher-Selskabet har mange gode bogtilbud på vores hjemmeside, siden er nyredigeret, så den skulle være nem at finde ud af. Oven i bestillingen modtager man et gratis eksemplar af vores fine årskalender, hvis man bestiller inden 1. jan.

Tvillingerne 40 kr.

Blicherillustrationer 40 kr.

Min hjertelskede ven 50 kr. 23 breve fra Blicher til Ingemann

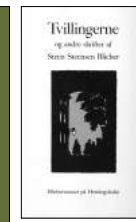
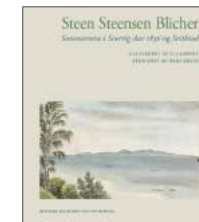
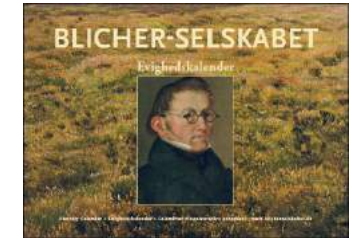
Sommerreise i Sverrig 75 kr. Blichers rejse i 1836 med flotte illustrationer. Redigeret af Hans Kruse.

Ak! Hvor forandret og 17 andre noveller nedsat til kun **130 kr.**

Blicherkalender 45 kr.

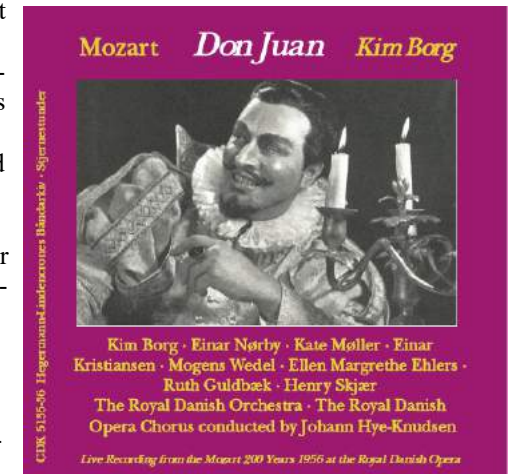
Bestil pr. mail

erik.harbo@mail el. tlf. 46373920

Specialtilbud til selskabets medlemmer kun 75 kr. + billigste porto

Det er ingen hemmelighed Blicher var meget optaget af Mozarts musik. Da jeres formand er med i flere con amore selskaber, f.eks. udgivelsen af forestillinger fra Det Kgl. Teaters båndarkiv, får I også tilbuddet. Det er blevet til 31 forestillinger siden 1998 og sidste skud på stammen er en udgave af *Don Juan* fra 1956 med verdenssangeren Kim Borg, der netop ville være fyldt 100 år i år, og derfor er blevet fejret på forskellige måder i Skandinavien. Forestillingen varer 2 timer og 20 minutter. Der synges på et pragtfuldt dansk, så alle kan forstå da Pontes fantastiske tekst. Der synges også ganske fremragende af de danske sangere, hvis navne I kan læse på coveret. Forestillingen blev rost til skyerne, så vi var lykkelige, da jeg og min kollega Uffe Henriksen blev klar over, at der lå sådan en perle i arkivet, der i sin tid blev optaget af Knud Hegermann-Lindenchrone. På under en måned lykkedes det at få gjort en stor booklet (indholdsfortegnelse med art.) færdig og cd'en trykt. **Bestil på 46373920 Erik Harbo**

Blæs søndenvind

St. St. Blicher-Erik Harbo

Blæs søndenvind! lad søen høre dig! Smelt i-sen fra dens stille sove-kam -

Piano

mer! - Lad de nyfod-te bøl-ger bøl-tre sig og dan se tindren - de i so lens flam - mer!

Blæs søndenvind! lad søen høre dig!
Smelt isen fra dens stille sovekammer!
Lad de nyfødte bølger boltre sig.
Og dans tindrende i solens flammer!

Skin mildt, o sol! fra dine marker blå!
Øs over jorden dine straalbade!
Lad blomsten af sin vintergrav opstaa,
og skoven smykke sig med unge blade!

Og se! Du stiger paa din ungdomsdag,
o sol, indhyllet i din morgenrøde.
Jeg føler, vind, dit lette vingeslag,
og gynger mig i dine bølger bløde.

Jeg vugger mig paa forårsluft saa mild,
i forårsluft jeg strækker mine vinger;
jeg bader mig i morgensolens ild,
og glødende mig op mod himlen svinger.

Jeg synger med: Velkommen skønne vår!
Med blomster små du mine dale smykker;
Det brune bjerg sin sommerklædning får,
og skoven sine mørkegrønne skygger.

Naar næste vår fremskinner da igen,
og vækker rosen af sin vinterdvale.
Til elskte land vi atter iler hen,
og hilser solen i de grønne dale.

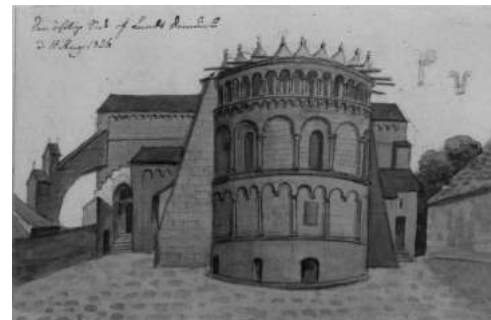
Blichersange

For mange år siden (1988) var Blicher-Selskabet med til at støtte en udgivelse af Blichers sange, idet vi købte et stort oplag af disse og forærede vore medlemmer. For dette arbejde stod Kai Juhl Jørgensen sammen med bogtrykker Poul Kristensen, Herning, selskabets næstformand. Det er en smuk bog som vi har været glade for at bruge, og vi har et sæt til brug ved møder. I 1982 udgav jeg en lp med Blichersange, genudgivet i 2012 på cd. I den anledning og gennem årene har jeg skrevet enkelte melodier til Blichersange, hvis jeg fandt, at det kunne være en god ide med en ny melodi. Da nu flere har spurgt, om de ikke måtte få en udgave af min melodi til *Den unges lærkes forårssang*, vil jeg gerne opfylde dette ønske. Så værsgo. EH

AT REJSE ER AT SKRIVE H.C. Andersen på rejse Af Ivan Z. Sørensen

”Alt længe skinner hans Berømmelses Maane / over hele det store Kongerige Skaane.” Sådan står der om H.C. Andersen i Johan Ludvig Heibergs læsedrama: *En Sjæl efter Døden*, der udkom i 1841. I Skåne! Det var ikke pænt ment. Og det var ganske uretfærdigt, for Andersens berømmelses måne skinnede så sandelig ’nede’ i Europa på det tidspunkt. Andersen fortæller i *Mit Livs Eventyr* (1855) hvordan Heiberg videre fremturedede: ”Naar jeg reiser til Sverrig, maa De være med mig, for at ogsaa jeg kan faae lidt saadan Hyldest!” Men ogsaa hvordan han gav tilbage med samme ironiske mønt: ”Reis derover med Deres Kone! og De vil komme til det meget lettere.” Johanne Louise Heiberg var jo som skuespillerinde tidens *star*.

Anledningen til Heibergs spydighed var at Andersen året før, i 1840, var i Lund hvor han blev hædret overdådigt

med festmiddag på byens rådhus, og byens studenter hyldede ham med hans egen vise ”Jeg er en Skandinav”. ”Jeg kom ganske i Feber-Tilstand, da jeg saaden tætte Skare, Alle med deres blaa

Møtser paa Hovedet, Arm i Arm at nærme sig Huset; (...) da de Alle blottede deres Hoveder, idet jeg traadte frem, havde jeg min hele Kraft nødig for ikke at briste i Graad.”

”Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver, I trende Riger er vor Hjemstavn deelt”, lyder optakten til den sang som Andersen havde håbet skulle blive den skandinaviske studenter-nationalsang (med musik: Otto Lindblad). En anden dansk digter, St. St. Blicher, var på sin rejse til Sverige i 1836 blevet vakt for skandinavismen – hvad der satte gang i hans Himmelbjergs-fester; Andersen blev lige så skandinavisk som Blicher – dog uden dennes liberalisme-politiske engagement (som jo ikke var helt ufarligt på den tid):

”Digteren skal ikke arbeide i Politikens Tjeneste, men rolig gaae foran Bevægelserne, som en Seer,” pointerer Andersen.

Skandinavismen – og hans sang – var i vælten nogle årtier, men tonede så ud.

Andersens Sverigesrejse i 1837 var ikke med vilje, han ville hellere have været sydpå som han havde været før, men det var der ikke penge til. Men rejserne til Sverige, ogsaa i de følgende år, var der ikke grund til at beklage. De gav umiddelbar berømmelsesbonus.

At rejse...

H.C. Andersen var tosset med at rejse! Og at skrive om rejserne – i bøger der ogsaa var så meget andet end rejsebeskrivelser, hvad nogle af bøgernes sigende titler antyder:

Fodrejse fra Holmens Kanal til Østpynten af Amager i Aarene 1828 og 29,

Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweiz etc. etc., i Sommeren 1831,

En Digters Bazar, 1842

I Sverrig, 1851

Mens han i 1850 var ved at udforme *I Sverrig*, skrev han digtet *Det er Liv at rejse*, hvori der energisk sættes ”Damp paa Bølgen, Damp paa Banen”. Han rejste både *til* og *i* Sverige med det nymodens dampskib, og i 1840 får han ”Jernbanefeber” da han for første gang stiger på ’Damphesten’ i Tyskland. I *Mit Livs Eventyr* (1855) formulerede han så den berømte sentens: At rejse er at leve.

Det er et fyndigt og interessant udtryk, fordi det billedligt leger med et par gammelkendte metaforer: ’livet er som en rejse’ og ’livet er en bog’. Som kirkefader

St. Augustine (d. 430) skriver: ’Verden er en bog, og den, der ikke rejser, læser kun en enkelt side.’ Og Andersen: ”Staden Florents er en heel Billedbog, naar man vil blade op i den ” (eventyret ”Metalsvinet” i *En Digters Bazar*).

Perspektivet i denne rejse-metaforik kan udfoldes med et par andre billeder når man ser på H.C. Andersen som rejssende digter. For en digter på rejse må nødvendigvis også skrive.

At rejse er at skrive er titlen på en antologi med artikler om ti danske forfattere på rejse. Hverken Blicher eller Andersen er med i denne ombæring, men Martin

Zerlang tvister i sin artikel i denne bog finurligt Andersens bonmot – og anskuer den rejsende som metafor.

Han er som udgangspunkt 1) en ’tabula rasa’ (en ’ubeskrevet tavle’) hvorpå indtrykkene fra rejsen indskrives – ”for Sjælens Øje”. Men samtidig er han 2) en projektør der ud fra sin egen kontekst overfører holdninger og værdier og sit personlige præg på omgivelserne. En dobbelthed der er karakteristisk for den såkaldte subjektive eller symbolske rejsegenre.

Vi får i *Skygebilleder af en Reise til Harzen* et indblik i Andersens egne tanker om denne type rejseaktivitet, hvor det nok så meget er den rejsende forfatter som det er det sete, det gælder.

”Det er ikke blot de stolte Fjeldmasser med deres uoverseelige Skove, (...) eller den døde Steenmasse af en halv nedfalden Bygning, der gjør en Egn romantisk, - først naar den har et eller andet Sagn, faaer det hele sin fuldkomne magiske Belysning, der ret hæver det for Sjælens Øie, da faae de døde Masser Liv, det er ikke længer en tom Decoration, der bliver Handling, ethvert Blad, enhver Blomst staaer da som en talende Fugl og Kilden som et syngende Springvand, der slaar sine evige rislende Acorder til dette Aandernes Melodrama” (mine kursiveringer).

Et landskab kan naturligtvis beskrives – mere eller mindre realistisk –, men det magiske ved det forudsætter for en romantisk digter et sagn af en slags, der kan sætte ånden eller fantasien i skred. Og pennen: ”Det skjønnne, som en Digters Øie seer, maa Verden ogsaa see; ruller I Runer!”

sen”) og Erik Harbo (Blicher og Randers Teater). Der fortælles om Blichers forbindelse med Johan Ludvig Heiberg og fru Heiberg, der er på sommertur til danske byer. Blicher skriver en utrolig anmeldelse af Fru Heibergs spil i Randers Avis. Den er citeret i bogen. En speciel begivenhed for efter dette hører man ikke Blicher omtale Heiberg dårligt. I en anden artikel skriver Karen Straarup om Årets Klassiker Steen Steensen Blicher. Bogen er smukt udgivet med mange farveillustrationer. Kan købes hos Historisk Samfund.

Museum Silkeborg, Årskrift 2017

har en fin artikel af Keld Dalsgaard Larsen om Silkeborg Hovedgaard samt om Papirfabrikken. I dag rummer Hovedgården Silkeborg museum. Hovedgården kan vel siges at have afløst det gamle Silkeborg slot, som blev nedrevet, og som omtales hos Blicher bl.a. i *Fruentimmerhaderen*. Efter papirfabrikken og byen Silkeborgs opståen kom der bedre tider for hovedgården, selv om man må sige, at den har haft en broget fortid. Stifteren af papirfabrikken Michael Drewsen boede der selv tre år, inden han byggede en villa til sig og familien. Blicher kendte Drewsen fra Himmelbjerget, men nåede ikke selv at se byens storslåede rejsning. Også H.C. Andersen lader Silkeborg spille en vigtig rolle i sin sidste roman *At være eller ikke være*. Han holdt i perioder ferie hos familien Drewsen.

Herningbogen 2017

er meget omfangsrig og rummer megen viden om Blicher og især Herningsholm. Efter Niels Henrik Thormanns indledning giver han en historisk oversigt over gården. Tidligere museumsdirektør Ulla

Thyrring fortæller historien bag historien, dvs. oprettelsen af det flotte museum i 1980. Derefter skriver Erik Harbo om samarbejdet mellem Blicher-Selskabet og Herningsholm. Formand for Historisk forening Finn Nielsen fortæller om malerisamlingen på Herningsholm. Medlem af Blicher-Selskabets bestyrelse Jesper Meyer Christensen, der er daglig leder på museet, fortæller om den aktuelle udstilling. Kurt H. Jørgensen og N.H. Thormann udbygger Herningsholms historie i to artikler. Bogen er redigeret af Eva Arnsfelt og er på 240 sider, meget flot illustreret og kan erhverves på bog-salg@historiskforening.dk

Blicheregnens Museum. Brudstykker 2017-18

Marianne Hougaard skriver om livets gang på Blicheregnens Museum. Med udgangspunkt i slaget på Grathe hede gøres der rede for udviklingen i bysamfund som Kjellerup og Thorning. Herunder den interesse hvormed man følger Gratheudgravningen. Der arbejdes med en særudstilling i anledning af Danmarks befrielse 1945 (75-året) Hun fremhæver, hvor vigtig Blicher er for museet. E Thueninghus er åbnet efter restaurering. Desuden er der i anledning af 100-året for afsløringen af mindesmærket for Blicher 21. okt. 1919 en beretning fra Kjellerup Avis. Meget morsom er den oversigt over begivenheder for 100 år siden som man per tradition bringer i bogen. Der er også en velskrevet artikel af Lars Christiansen om A.P. Alberti, justitsministeren, der begik underslæb. Han stammer fra gården Rotterdam i Levring, Kjellerup.

Her følger som så ofte før lidt nyt om de mange årbøger, der jævnlig har Blicher på programmet.

HISTORISK AARBOG

FRA RANDERS AMT 2018

Silkeborg Museum

Brudstykker

fra Blicheregnen

BLICHEREGNETS MUSEUMSFØRENING · ÅRSSKRIFT 2017

Herningsholm

Herning-bogen 2017

Historisk årbog fra Randers Amt
Af indholdet for 2018 kan nævnes to store artikler om Blicher og Randers Teater af Hardy Bach (Utroskab i "Svedekas-

Hvor det runger! Ruller I Runer! Bogen er på vej. I *Sverrig*. Og ikke bare med det skønne som digteren ser, men også det grumme.

Et tema: Det gamle og det moderne

Vi tager med Andersen til Sverige i 1849. Fra Göteborg til Stockholm gennem Göta-kanalen. Den blev indviet i 1832, og allerede på sin første Sveriges-tur i 1837 tog han denne tur (mens Blicher var rejst den modsatte vej hjemad året før). Frem og tilbage gennem det gigantiske sluseanlæg.

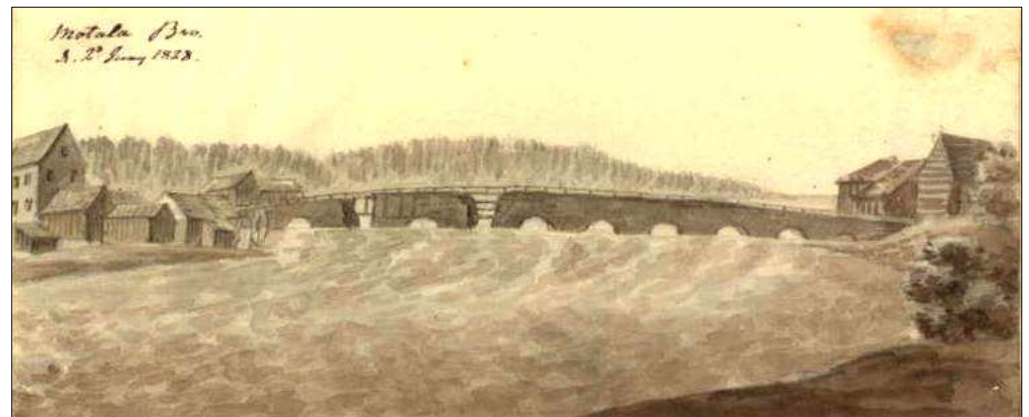
Tidligt, allerede i andet kapitel, er vi ved Trollhättan. Og det mægtige vandfald: "Helvedesfaldet, og over dette atter Fald ved Fald (...). Hvilke Orkanbrusen i Dybet, hvilket Syn! Man har ikke Ord!" Snart blander en ukendt gammel herre sig i selskabet og rejser med dem et stykke. Han ved god besked med geografien og historien – men overhovedet ikke med det moderne sluseanlæg ("Og Alt dette gaer naturligt til... Skibene gaee mod Vind og mod Strømmen, seile op over Skove og Bjerge?"); nyt og ukendt for den gamle er også dampskibet han en tid er med på, og maskinerne de ser i industribyen Motala. "Han krøb paa Knæ og

stak Hovedet ind i Kroge og mellem Maskiner, han vilde nu kjende Alting saa nøiagtigt..."

"Det var *Bjergaanden* og ingen anden," konkluderer Andersen da han møder den gamle igen på tilbagereisen. Her har vi digteren på rejse, der lige skal have et sagn som afsæt for sin fabuleren.

Samtidig anslår han et grundtema i hele bogen: Det gamle, i den gamles skikkelse, konfronteres med det moderne i form af maskinen. "*Blodløs*" kalder Andersen maskineriet (med en litterær henvisning), "*Blodløs*, der drak Liv af Mennesketanken, og ved den fik Lemmer af Metaller, af Steen og Træ; det er Blodløs, der ved Mennesketanken vandt Kræfter, som ikke Mennesket selv fysisk eier. I Motala sidder *Blodløs* og gennem de store Haller og Stuer strækker han sine haarde Lemmer, hvis Led og Dele ere Hjul ved Hjul, Kjæder, Stænger og tykke Jerntraade."

Den gamle gribes af rædsel ved synet – og han må senere erkende: "min Tid er forbi, min Magt er ingen, Blodløs er stærkere end jeg. - - Og saa var han borte." Jeg-fortælleren, derimod, "saa med en Slags stolt Følelse paa min Tidsalder,

med de susende Hjul...”

Så er 'det magiske' sat på plads, foreløbig. En stor tung fugl flyver ud fra skoven, ned mod faldene. ”Var det Bjergaanden? – Vi ville troe det, det er interessantest.” Hedder det med en underfundig hilsen til det tidstypiske romantistiske modeord: det interessante. Det der er en god del ude over det sædvanlige.

Livets disharmoni og udødeligheden

Da Andersens Sveriges-bog udkom i 1851 blev den modtaget med en del forbehold. Nogle havde forventet en mere ordinær rejsefører til nabolandet. For *I Sverrig* er bestemt usædvanlig ved sin form – og sit ærinde. Det mest gennemarbejdede manuskript, ifølge Andersen selv. Den er, kunne man sige med betydning til hans foregående rejsebog, en *bazar*, hvor indfølelse naturbeskrivelser krydres med lokale sagn og skrøner, gotisk metaforik, citater fra andre forfattere, egne indlagte eventyr uden direkte forbindelse med Sveriges-rejsen (*III. Fugl Phønix, V. Bedstemoder, XIII. En Historie...*), småfilosofiske essays om digteri – og om religion. Ikke desto mindre er bogen stramt komponeret med tematikker der fletter sig arabesk-agtigt ind i hinanden, og med et markant eksistentielt-religiøst ærinde.

I det lille stykke (kap. VI) om ”Cellefængslet” i Mariestad er vi i et helt moderne fængsel og ’møder’ nogle af de indsatte. ”Det Hele er en velbygget Maskine, til Mareridt for Aanden.” ’Jeg’et kigger ind af et lille glasvindue i celledøren – og møder den indsattes blik. Der er en celle med et par unge hestetyve, og en med en barnemorderske... ”den Ulykkelige”. En ”stakkels Tjenestepige” sidder

inde fordi hun ikke har ”Tilhold og Condition” (dvs. ansættelse)... Jeg’et håber at have misforstået, ”det vil jo ellers være afskyeligt”. Ole Meyer har påpeget det skred der er i det lille tekststykke: fra det empatiske ’jeg’ til et generelt ’man’.

Man maa læse om Inquisitionens marterfulde Fængsler” og andre historiske uhyrligheder for ”med roligere Hjerteslag” at vandre rundt i Mariestadsfængslet; da erkender man at ”her er – *menne-skeligere*”. Og så munder stykket ud i det eksistentielt-religiøse evighedsperspektiv: ”Hvor Solstrålen mildt lyser ind til den Fangne, vil ogsaa Straalen af Gud lyse ind i Hjertet.” Det sårbare ’jeg’ søger tilflugt for det ubærlige i et generelt ’man’ – og i himlen.

I kapitlet om ”Cellefængslet” ser vi i et koncentrat Andersens harmoniserende ”optimistiske dualisme” (jf. litteraturhenvisningen til Ole Meyer). Princippet formuleres mere abstrakt – og med naiv logik – i kapitlet ”Tro og Videnskab. En Prædiken i Naturen” (XX); her argumenteres der for at jordelivet ikke kan være det højeste, det sidste...: ”Livets Disharmoni ligger i, at vi kun see en lille Deel af vor Tilværelse, nemlig den her paa Jorden; der maa være et fortsat Liv, en Udødelighed.”

Menneskelig fornedrelse og dystre vilkår skildres i en blanding af realisme og fantastik, med et tragisk eller komisk touch. ”Tiggerdrengene” (VII) i maleriske (!) lasede bukser, der viser sig kun at være bukser fortil – da drengene bliver gennet af vejen, ser man at bukserne bagtil kun er holdt sammen af sejl garn så at drengene så at sige går med røven bar. Mogens Brøndsted spidsformulerer: ”et

Den danske højskole fylder 175 år,

men der blandes dog en del malurt i bægeret. Tanken om en slags højskole udspringer bl.a. af Grundtvigs ord om skolen i Soer (Sorø) 1832, som ikke blev til noget, og den var heller ikke tiltænkt den danske bondestand. Lad os blot give Grundtvig al den ære han kan tilkomme, men mange andre var lige så tidlige som han, og især er der en række personer, der sørgede for det praktiske og udformede tankegangen om den daglige skole, bl.a. Blicher ved Himmelbjergmøderne fra 1839. Den helt store fortjeneste tilkommer dog Christen Kold, som praktikereren. Det vidste tidligere generationer af højskolefolk godt. På nettet under Højskolehistorie.dk kan man læse Lars Thorkild Bjørns gode artikel om Kold.

Den danske maler Johannes Wilhjelm

På Ribe Kunstmuseum var der i dette efterår en stor udstilling med maleren Johannes Wilhjelm under titlen *Fra Italien til Skagen*. Han blev født på Lolland 1868 hvor hans familie var gårdejere. Selv færdedes han hjemmevant i Italien, men opholdt sig i lange perioder i Skagen i nær forbindelse med kunstnerkolonien her.

Han foretrak at skildre folk i arbejde. Jeg faldt for et billede han kalder *Idyl på heden* og er man Blicherfan om en hals, så ser man straks Mads Doss og Mett Kølvro i personerne på billedet, der desværre er meget mørkt i det. Men nyd denne ikke særlig kendte kunstners værker, der findes rundt på vore museer.

Fortsat fra s. 2 Der er meget der tyder på, at de personer der kendte ham i levende live havde et helt anderledes indtryk af digteren, end alle de berømte personer, der senere har skildret ham efter hans død. Denne udtalelse bør selvfølgelig tages med et gran salt, for der findes gode bøger om digteren, som man kan læse ved siden af Selvbiografien. God fornøjelse.

forbindelse til Lysgård.

Peder Porse slutter med at fortælle: En rigtig fin formiddag i Lysgård... Sluttede med champagne og kransekage. Jeg læste fra *E Bindstouw* om Sven Graah.

De øvrige læste fra *Trækfuglene*. Kun Blichersange under gudstjenesten....

Se en del opslag på min facebookside og også på Sjørslev-Almind-Lysgård pastorats facebookside...

De danske træer

Da min kone og jeg i 2015 redigerede Blichers digtsamling *De danske Træer* rejste vi land og rige rundt for at fotografere.

Vi fandt på Møn både egetræet (på for-siden) på Nordfeldt Gods og det gamle piletræ på Sydmøn.

Da vi i 2017 kom forbi Nordfeldt Gods lå der en mægtig egestamme ved avlsgården, vort gamle prægtige træ var blevet fældet.

Piletræet ovenfor med en "flyvehylde" i toppen er væltet, som man ser til venstre. Endnu er der dog liv i hylde-træet, der allerede i 2015 havde godt fat i toppen af den gamle pil, og som nu er blevet til et helt træ.

par endeløse bukser som spøgefuld variation af uendeligheden?" (s. 147).

Det hellige og det erotiske

I Wadstena (VIII), i Skt. Birgittaklostret, citerer Andersen et bevaret brev fra den kærlighedslidende Søster Ingrid til hendes hjertenskær Axel Nilsson. Hun var blevet tvunget i denne fængsels-celle, og under alle de hellige ritualer har hun kun Axel for øje. "*Ja! I sjelfva messen mig före Ditt täckeliga ansigte och vårt kärliga omgänge.*" Andersen føler med hende: "Hvor rører de unge Hjerters Nød!"

Andersen kalder Søster Ingrid for "denne Wadstenas *Heloise*". Hvad skal det betyde? Her i *Blichernoter* må det være på sin plads at henvise til St. St. Blichers *Abeilard* og *Heloise* fra 1818. Det er en oversættelse af et digt af Alexander Pope, men Blicher har som indledning til digtet genskrevet den tragiske middelalderhistorie om kærligheden mellem den lærde Abeilard og hans unge elev Heloise. Forholdet bliver opdaget, han kastreres og hun ender i et kloster. Deres brevveksling (1130-40) er bevaret og ofte oversat og omtalt (også flere gange af Andersen). Blicher: "Heloises Kjerlighed var en højt opdæmmed Strøm; længe synes den taalig at finde sig i sit Fængsel; men omsider brister Dæmningen, og de forfærdede Dale føle Strømmens Vælde. Vaagnende Længsler, fornyede søde Erindringer kæmpe mod vaklende Forsætter, ustadig Andagt og tvungen Anger. [...] Frelseren og Abeilard dele hendes Suk; hendes Aand higer mod Himlen, mens hendes Hjerte lønligt drages til Jorden. Denne Kamp, disse stridige Følelser er det, hun selv saa rørende

beskriver i Brevene til den inderlig Elskte." Søster Ingrid – denne Wadstenas Heloise!

Tro og videnskab – og poesi

"At Danmark snart maa vinde en hæderlig Fred," udbryder digteren fra nabolandet da han ved en leg får lov at udsige et ønske (XXIV). Man fornemmer et glimt af skandinavisme på den entusiastiske reaktion fra de unge omkring ham. Det er i 1849. Mens Andersen året efter arbejder med *I Sverrig* hjemme i Danmark, er det ikke slut med ulykker og død. Krigen var blodig, og flere af hans bekendte faldt. Ikke mærkeligt at døden – og forestillingen om et liv efter døden – kom til at fylde meget i bogen.

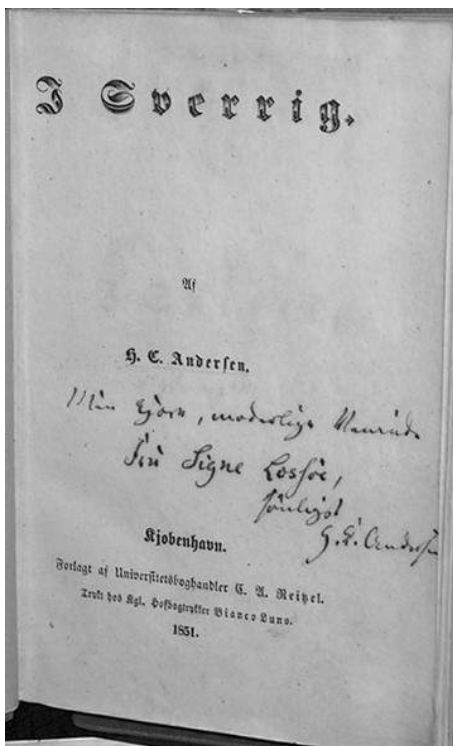
Andersens læremester og gode ven H.C. Ørsted døde i foråret 1851, inden *I Sverige* var udkommet. Men Ørstedes *Aanden i Naturen* var udkommet året før, og denne såvel som naturvidenskabsmandens tanker i det hele taget var Andersen stærkt inspireret af. Ikke mindst ved udformningen af *I Sverrig*. Det centrale kapitel "Tro og Videnskab" (XX) lægger ud med at prædike bogens grundidé, nemlig at kapiteloverskriftens to sandheder "mødes og bestyrke Menneskets herligste Tanke: *Udødelighed*." Ørstedes tanke! – og det var jo videnskabsmanden der troede på Andersens geni og profeterede at hans eventyr ville gøre ham udødelig!

Hvad der i tiden, i midten af 1800-tallet er nyt, det er ikke udødelighedstanken. Den var der sat grundigt spørgsmålstegn ved: I sine *Tanker over Muligheden af Beviser for Menneskets Udødelighed* fra 1837 kunne Poul Martin Møller forudsætte "som en afgjort Kjends-

gering, at udtrykkelig *Benægtelse af Udødeligheden* nu-tildags er meer almindelig end til nogen foregaaende Tid i de christelige Aarhundreder." Et forhold der på sin vis er afsættet for hele Kierkegaards projekt. Det nye *I Sverrig* er derimod den status naturvidensskaben tildeles, også i bogens afsluttende kapitel "Poesiens Californien" (XXX). Udtrykket refererer metaforisk til det nylige fund af en guldåre i

Californien, og "i Videnskaben ligger Poesiens Californien." Med andre ord: *I Sverrig* klinger ud i et opgør med romantikken i og med at den hævder et nyt syn på den nye tid, den nye virkelighed, og ved at naturvidenskaben fremhæves som indgangen til forståelsen af enheden og harmonien i naturen, af Guds vilje og al-godhed og *formuft*. Dermed fordres også *en ny indstilling hos digteren* – for hvem der med videnskaben åbnes for hidtil uanede muligheder:

"Det er ikke vor Tanke, at Digteren skal versificere de videnskabelige Opdagelser, Læredigtet er og bliver i sin bedste Form dog altid en mekanisk Dukke kun, der ikke har det friske Liv. Videnskabens Sollyls skal gennemtrænge Digteren, med klart Øie skal han opfatte

Sandheden og Harmonien i det Smaa og i det uendelige Store, det skal luttre og berige Forstanden og Phantasien, vise ham nye Former, der endmere levendegjør Ordet. Selv de enkelte Opdagelser ville give en saadan ny Flugt. Hvilken Eventyr-Verden kan ikke oprulle under Mikroskopet, naar vi deri overføre vor Menneskeverden; Electromagnetismen kan blive en Livsenstraad i nye Lystspil og Romaner, og hvor-mangen humoristisk Digtning vil ikke voxer frem, idet vi fra vor støvgranlille Jord med dens smaa, hovmodige Mennesker see ud i det uendelige Verdens-Alt fra Melkevei til Melkevei."

En andersensk humoristisk science fiction! Naturvidenskaben, teknologien, de menneskelige opfindelser, dem hylder Andersen i *I Sverrig*, inkl. naturligvis de moderne transportmidler som dampskibe og jernbaner; de er jo som en Guds gave til den moderne digter der hellere end gerne vil rejse. Og skrive.

Litteraturhenvisninger:

H.C. Andersen: *I Sverrig* (1851), efter-skrift af Mogens Brøndsted, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab / Borgen 2003
Poul O. Andersen og Knud Michelsen (red.): *At rejse er at skrive*, Gyldendal 2006
Ole Meyer: *upubliceret art.*

der i mere end 20 år.

Blichers personskildringer er herfra og handlingen i mange noveller er ligeså.

Det var i perioden som præst her, han skrev *En Landsbydegns Dagbog*. Vel noget af det ypperligste i dansk litteratur.

Det var i tiden her, han var så overordenlig produktiv med bidragene til *Læsefrugter*. Bla. den novelle, Else Sandberg, hvor der fortælles om Luhn Kjerck, den Wolle Wistesens får nævnt i forbifarten i det stykke fra E Bindstouw jeg læste i kirken....den her kjerck østen for Ungstrup.

Der var, mens han var her, han havde den store Alhede lige uden for døren. Den Alhede han ikke mindst beskriver i indledningen til den mesterlige novelle *Hosekræmmeren*. En indledning, der er næsten lige så kendt, som den til *E Bindstouw*. "Stundom, når jeg har vandret ret ude i den store Alhede, hvor jeg kun har haft den brune lyng og den blå himmel omkring mig..."

Og det var jo tydeligvis i tiden her, han fik inspirationen til og nok også begyndte nedskrivningen af *E Bindstouw*. *E Bindstouw*, som vi kender den udkom jo i 1842, men allerede i 1828 kom De foronneslist oer i Jens Jensens Lyw i Blichers tidsskrift *Nordlyset*. Senere blev den interessante erindring fra Napoleonskrigene så indarbejdet i *E Bindstouw*.

Og selv om *E Bindstouw* altså først kom 17 år efter SSB rejste herfra, er den om noget Lysgård. Hosebinderiet spillede en stor rolle i økonomien for de knap 200 indbyggere i sognet. De mange ting og steder, der skrives om, er lokale.

Tænk bare på Mi ollefårs ollefår og Kræn Koustrup. Den sidste hed jo på

Niels Blichers tid Mogens Andersen. Og han var ikke bare skuelmeister og muhrmeister, som SSB skriver, han var også tækkemand. En retsindig mand, en børneven og en duelig skoleholder, der har en god maner med at lære fra sig---så NB kan betegne forholdene i Lysgård Skole som frydelige...vel også derfor, man mødes til bindeaften netop hos ham.

Når vi nu om et øjeblik afslører mindestenen og skulpturen vil man på stenen kunne se et vers fra digtet *Den unge lærkes forårssang*. Den stod i *Læsefrugter* 1820, og må være noget af de første, SSB har skrevet efter han fik at vide, han skulle være præst her og i Thorning.

Jeg synes, det udtrykker den livsglæde og optimisme, der prægede ham på tærsklen til hans virke her på egnen.

Skulpturen som Søren Brynjolf har fremstillet i solidt egetræ, viser præsten, digteren og jægeren på kanten af den alhede, han elskede og skrev så meget om.

Mellem E Bindstouwhuset og kirkegården er opsat en informationstavle, der fortæller lidt mere om mindelunden.

Initiativet til mindelunden er lokalt. Blicherselskabet har med glæde deltaget i arbejdet og efter fattig evne bidraget lidt til det økonomiske. Fordi vi klart fornemmede det store lokale engagement .

Tak for samarbejdet med menighedsrådet og sognepræst Inge Mader Jensen. Menighedsrådet har velvilligt stillet arealet til rådighed og påtaget sig den løbende vedligeholdelse. Tak for bidragene og tak for fremmøde.

Må den mindelund, jeg hermed erklærer for åben være med til at bevare mindet om SSB og ikke mindst hans

Olaous Lund i Dollerup. Han bliver senere provst i Øster Tørslev og dermed SSBs overordnede i embedet i Spentrup. De har en heftig strid i 1838, men det er ikke det, dagen i dag handler om. For det blev SSB i første omgang. Måske fordi han, som JM [Jens Mortensen] var inde på det i kirken havde støtte fra indflydelsesrige personer nemlig godsejer Holstein på Rathlousdal, og Aunsbjergs ejer.

Når det er i dag, vi fejrer 200 året er det altså på kaldsbrevets datering.

Hvornår SSB kom hertil i kurvevogn og med firspand, det ved man faktisk ikke. I kirkebogen fra Randlev er han ikke registreret som fraflyttet hverken i 1819 eller i 1820 og i Thorning Kirkebog er han og familien først registreret som tilflyttere i 1820. Måske er der tale om en lidt mangelfuld folkeregisterføring i den lange periode, embede var vakant, og hvor vi må antage, embede er blevet passet af nabopræster.

Så datoerne den 16. og den 20. oktober er altså de eneste, vi er sikre på.

Den tidligere præst i Thorning-Lyngård, Chresten Gundorph, var død den 20. juni 1819.

Blicher søger embede den 6. august.

Og hvad var det så for sogne, han kom til, og hvad var det især for et anneksogn, Blicher kom til? Det anneksogn, der endda havde givet navn til et helt herred.

Det var jo, som alle ved, sin barndoms-egn, han kom til. Han var godt 12 år, da familien flyttede fra Vium (og dermed Lyngård) til Randlev. Så en masse erindringer fra egnen har han haft. Og han er klar over, det er et fattigt sogn. I ansøg-

ningen skriver han, at det er et lidet kald i en skarp egn.

Men efter han besøgte sognet kort tid efter han modtager kaldsbrevet, er han fuld af optimisme. Noget, der smitter af på hans digtning i perioden efter, og som også ses på det digt, der er på den mindesten, der snart afsløres.

Senere skriver han i et brev til Inge-mann i sommeren 1820, at han intet har fået skrevet i de sidste halve år. Det skal ses på baggrund af hans moders død i starten af året. Og den store opgave at sætte sig ind i forholdene i det nye sogn og anneksognet, der jo ligger ca. 8 km. eller 1½ times kørsel i hestevogn og 2 timers gang nordpå. Gennem den vestlige del af nabosognet.

I Thorning boede der ved folketællingen 1801 678 mennesker og i 1834 984 mennesker.

Hvad så med Lyngård?

Vi ved det jo næsten. For Lyngø bøj er jo et så fåhle stuer. Der er ikkun sejs goer å nowwe huhs. Ved folketællingen 1801 var der 158 indbyggere i sognet. Og i 1843 var der 219. Og for resten wa der igen kael i Knækkebårre degång de tal folk op. Niels Blicher skriver i øvrigt i sin topografi over Vium præstekald, at der i 1794 var 194 indbyggere i sognet. Det er nu nok en trykfejl, for et andet sted skriver han, der var 86 af mandkøn og 86 af kvindkøn altså 172.

Blicher fik 5 år som præst her, men årene her på egnen fylder meget i det samlede forfatterskab på omkring 35 år.

Læser vi novellerne og digtene vil vi se, at perioden her fylder utrolig meget, mens der knap nok er en henvisning til Spentrupområdet, trods det, at han var

Årsfesten 13. oktober 2019

havde tiltrukket 70 gæster, der nød at være i de historiske omgivelser. Emnet for eftermiddagens fest var *Blicher og Norden* og den relation blev udtømmende belyst fra forskellige vinkler. Med hovedvægt på Blicher fortalte selskabets næstformand chefkonsulent Peder Porse om den nyanlagte mindelund på Lyngård kirkegård, der er oprettet i anledning af 200-året for Blichers udnævnelse til sognepræst i Lyngård og Thorning. – Derefter fortalte Erik Harbo om Blichers interesse for Sverige og Norge, en interesse der afspejledes i temaerne for hans Himmelsbjergfester i sange og taler. Blichers interesse for Skandinavien resulterede også i hans bog *Sommerreise i Sverrig 1836* og digtsamlingen *Svithiod*. Selskabets nye bestyrelsesmedlem lektor Ivan Z. Sørensens tog tråden op og paralleliserede Blichers Sverigesrejse med H.C. Andersens, og det var morsomt at høre, hvor forskelligartet udbytte de to digterkolleger havde haft af deres besøg i vores naboland. Blichers ønske om en Norgesrejse blev aldrig til noget.

Efter pausen, hvor der blev serveret et glas hvidvin eller vand af de søde damer i forhallen, fulgte et stort program med musik, oplæsning og sang. Blichers åndsfælle i musikken (professor John Damgaards ord) Frans Schubert fik liv i to gange to impromptus (nr. 1,2,3 og 4) i John Damgaards suveræne fortolkning, og de to operasangere fra Det Kongelige Teater, sopranen Gitta-Maria Sjöberg og bassen Uffe Henriksen akkompagneret af John Damgaard førte os på en lystrejse gennem danske, svenske og norske folke-

viser og lieder. Det blev kædet sammen af Erik Harbo, der også læste fire af Blichers *Svithiod* digte.

Afslutningsvis takkede formanden de medvirkende kunstnere og foredragsholdere samt Hofteatret for husly, velfungerende teknik m.m.

Og så kunne gæsterne efter den traditionelle *Jyden han er stærk og sej* begive sig ud i oktoberaftenen, der nu havde forvandlet sig til et veritabelt skybrud.

Referat Bente Harbo

Efterfølgende skrev John Damgaard: ”En fin årsfest. Jo mere jeg tænker over det, desto mere føler jeg en overensstemmelse/samhørighed mellem Blicher og Schubert....deres verdenssyn/menneskesyn baseret på naturen! Jeg kan næsten se dem på tur ud over heden sammen. Kan du forestille dig, hvilke sange (om lyng, blåbær, tatere etc.) der ville være kommet ud af det, hvis de havde gået sammen? Meget mere sammenhæng end mellem Blicher og Mozart!

Blicher i begivenhedernes centrum

Blicher følte sig helt ovenpå, da han i 1836 påbegyndte sin Sverigesrejse. Der opstod dog en skuffelse i løbet af rejsen, men det var mest fordi han ikke traf alle de kendte mennesker, han havde sat næsen op efter at møde. De var på sommerferie. Men selv fik han set utrolig mange ting, og det hele fortalte han i udgivelsen af fortællingen om rejsen i 1840 og i digtsamlingen *Svithiod* i 1837.

Rejsen gav ham gode ideer om et nyt liberalt samfund, heraf udsprang ideen om Himmelbjergfesterne, støttet af den tankegang, en række studenter havde givet udtryk for efter et træf på Himmelbjerg i 1838. Festerne udfoldede sig fra 1839 til og med 1844. I alt seks sommermøder. I Blichersammenhæng et meget stort tal, når vi tænker på hans normale udholdenhed omkring forskellige emner. Han havde gerne fortsat festerne, men det ønskede den nedsatte komite ikke.

Til gengæld satte Blicher som inspirator gang i de danske folkefester, hvor den første udløber var festen på Skamlingsbanken i 1844, direkte opstået efter Blichers ide om en fest på Grønninghoved. Et forslag han havde nævnt i et brev til redaktør Koch i Haderslev. Hvorfor denne snak om Himmelbjergfesterne? Jo, det var her Blicher sammen med andre forfægtede ideerne om et folkeligt fællesskab i Norden. Til alle fester var der en hilsen til svenskere og nordmænd samt nye nordiske sange. Der var selvfølgelig også en hilsen til det noget undertrykte danske folk i Slesvig-Holsten. Når man ser på den skare danskere, der

dukkede op gennem årene på Himmelbjerg, er det ganske forbavsende, hvor mange gode danske mænd, der ville være med til at dyrke Blichers ideer. Meget måtte foregå fordækt, da liberalismen ikke var noget som kongen og regeringen sympatiserede med.

Blicher var meget omhyggelig med at få alt sang- og talestof udgivet i forbindelse med festerne, og en række aviser udsendte store referater af disse. Blicher blev i de sidste år aflastet meget af den nedsatte komite og af godsejer, etatsråd Tang, Nørre Vosborg, der fra 1842 havde påtaget sig det store arrangementsarbejde. Hvis Blicher havde haft råd til det, ville han i disse år være rejst både til Norge og Sverige igen for at styrke fællesskabet mellem de nordiske folk og deres digtere. Hans rejser indskrænkede sig nu til turen fra Hamborg til Skagen i 1838, mens de planlagte Norgesture og en tur til England gik i vasken.

Operasanger Gitta Maria Sjöberg

Fra artikel i årsfestprogrammet af Erik Harbo

Tale ved indvielsen af Blichers Mindelund i Lysgård den 20. oktober 2019. Peder Porse

Den 16. oktober 1819 resolverede Frederik VI at ”Vi ville allernådigst have Candidatus theologiae Steen Steensen Blicher beskikket til Sognepræst for Thorning og Lysgård menigheder i Aarhus Stift uden nogen afgift til seminariefondet.” Og den 20. oktober er Blichers kaldsbrev underskrevet i kancelliet.

Postvæsnet dengang var kun en smule hurtigere end nu, så en lille uges tid efter må vi antage, at SSB har fået underretning om det nye embede.

Faktisk havde han søgt nogle stykker før, men han havde for nogle år gjort sig umulig med sin ageren som gymnasielærer i Randers i 1810-11.

Blicher havde til tider et stridbart sind. Der var flere ansøgere til stillingen bla.

Kirkeværgen Aase Kristensen, sognepræst Inge Mader, menighedsrådsmedlem Elsebeth Lund, menighedsrådsformand Else Lund Pedersen, Peder Porse, Jens Mortensen, Allan Risbo, E Bindstouws Venner,

